

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 26.916 van 4 mei 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 13 juni 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 13 mei 2008 waarbij de afgifte van een visum gezinshereniging geweigerd wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. TURAN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Op 21 november 2007 dient verzoeker bij de Belgische diplomatieke post te Istanbul (Turkije) een visumaanvraag in met het oog op gezinshereniging op basis van artikel 40 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

1.2. Op 13 mei 2008 beslist de gemachtigde van de minister om de in punt 1.1. vermelde aanvraag te weigeren. Verzoeker werd hiervan in kennis gesteld op 14 mei 2008.

Dit vormt de bestreden beslissing.

2. Over de gegrondheid van het beroep.

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

“OP DATUM VAN 21/11/2007 WERD OP BASIS VAN ARTIKEL 40 VAN DE WET VAN 15/12/1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN EEN VISUMAANVRAAG INGEDIEND DOOR DHR. S. Z. (...), GEBOREN OP (...) TE (...), TURKIJE, VAN TURKSE NATIONALITEIT. DEZE AANVRAAG WERD INGEDIEND OP GROND VAN EEN HUWELIJK DAT OP 15/08/2007 WERD AFGESLOTEN MET MW. S. L. (...), GEBOREN OP (...), VAN BELGISCHE NATIONALITEIT. OVERWEGENDE DAT ARTIKEL 27 VAN HET WETBOEK VAN INTERNATIONAAL PRIVAATRECHT STELT DAT EEN BUITENLANDSE AUTHENTIEKE AKTE IN BELGIË ERKEND WORDT, ZONDER DAT EEN BEROEP MOET WORDEN GEDAAN OP ENIGE PROCEDURE, INDIEN HAAR RECHTSGELDIGHEID WORDT VASTGESTELD KRACHTENS DEZE WET TOEPASSELIJK RECHT EN INDIEN ZE VOLDOET AAN DE VOORWAARDEN VAN ARTIKEL 18 EN ARTIKEL 21 VAN HET WETBOEK VAN INTERNATIONAAL PRIVAATRECHT OVERWEGENDE DAT ARTIKEL 18 VAN HET WETBOEK VAN INTERNATIONAAL PRIVAATRECHT DE WETSONTDUIKING BEDOELT, DE HET MOGELIJK MAAKT OM GEEN REKENING TE HOUDEN MET FEITEN EN HANDELINGEN GESTELD MET HET ENKELE DOEL TE ONTSNAPPEN AAN DE TOEPASSING VAN HET DOOR DEZE WE AANGEWEEZEN RECHT. OVERWEGENDE DAT OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 21 VAN HET WETBOEK VAN INTERNATIONAAL PRIVAATRECHT DE TOEPASSING VAN EEN BEPALING UIT HET DOOR DEZE WET AANGEWEEZEN BUITENLANDS RECHT GEWEIGERD WORDT VOOR ZOVER ZIJ TOT EEN RESULTAAT ZOU LEIDEN DAT KENNELIJK ONVERENIGBAAR IS MET DE OPENBARE ORDE, OVERWEGENDE DAT VOLGENS ARTIKEL 46, VAN HET WETBOEK VAN INTERNATIONAAL PRIVAATRECHT DE VOORWAARDEN VOOR DE GELDIGHEID VAN HET HUWELIJK VOOR ELK VAN DE ECHTGENOTEN BEPAALD WORDT DOOR HET RECHT VAN DE STAAT WAARVAN HIJ BIJ DE VOLTREKKING VAN HET HUWELIJK DE NATIONALITEIT HEEFT. OVERWEGENDE DAT VOOR BELGISCHE ONDERDANEN OF GELIJKGESTELDEN, ARTIKEL 146 BIS VAN HET BURGERLIJK WETBOEK BEPAALT DAT ER GEEN HUWELIJK IS WANNEER, ONDANKS DE GEGEVEN FORMELE TOESTEMMINGEN TOT HET HUWELIJK, UIT EEN GEHEEL UIT EEN GEHEEL VAN OMSTANDIGHEDEN BLIJKT DAT DE INTENTIE VAN MINSTENS ÉÉN VAN DE ECHTGENOTEN KENNELIJK NIET IS GERICHT OP HET TOTSTANDBRENGEN VAN EEN DUURZAME LEVENSGEMEENSCHAP, MAAR ENKEL OP HET BEKOMEN VAN EEN VERBLIJFSRECHTELIJK VOORDEEL DAT IS VERBONDEN AAN DE STAAT VAN GEHUWDE. OVERWEGENDE DAT HET GEHEEL VAN OMSTANDIGHEDEN AANDUIDT DAT DEZE BESCHIKKING NIET GERESPECTEERD WORDT. UIT ONDERZOEK VAN DIT DOSSIER EN HET AFGENUMEN INTERVIEW BLIJKT DAT BETROKKENE SLECHTS EEN ZEER BEPERKTE KENNIS HEEFT VAN DE PERSONALIA EN ACHTERGROND VAN S. L. (...). DE VISUMAANVRAGER HERINNERT ZICH DE DATUM VAN ZIJN HUWELIJK NIET. HIJ KAN DE PRECIEZE GEBOORTEDATUM VAN S. L. (...) NIET OPGEVEN, DE BETROKKENEN GEVEN AAN NEEF EN NICHT ZIJN. ER BESTAAT HIEROMTRENT ECHTER ONDUIDELIJKHEID OP 09/11/197 IS S. E. (...) (7006.01/38629) IN TURKIJE IN HET HUWELIJK GETREDEN MET S. S. (...) (650302/58H66). S. E. (...) WOONT SINDE 1976 IN BELGIË, S. S. (...) HEEFT VIA DIT HUWELIJK VERBLIJF IN BELGIË BEKOMEN. HIJ IS OP 23/02/1988 IN BELGIË AANGEKOMEN HET KOPPEL HEEFT 4 KINDEREN (S. (...), GEBOREN IN 1990, E. (...), GEBOREN IN 1991, T. (...), GEBOREN IN 1994, EN O. (...), GEBOREN IN 1998). DE KINDEREN ZIJN ALLEMAAL IN BELGIË GEBOREN EN WONEN HIER AL SINDE HUN GEBOORTE. ALHOEWEL ZE GESCEIDEN ZIJN, LEVEN DE TWEE LEDEN VAN HET KOPPEL IN DEZELDE STRAAT. IN 2005 IS S. L. (...), VIA EEN GEZINSHERENIGING, IN BELGIE AANGEKOMEN OM S. E. (...) EN S. S. (...) VERVOEGEN. ZE HEEFT ALTIJD BIJ EEN OOM IN TURKIJE GEWOOND. HET IS ONDUIDELIJK HOE HET KOMT DAT DE IN 1989 GEBOREN S. L. (...), WAARVAN DE BEIDE OUDERS IN BELGIË WOONDE, ALTIJD VER VAN HEN GEWOOND HEEFT, TERWIJL DE ANDERE KINDEREN VAN HET KOPPEL IN GEZINSVERBAND IN BELGIË WOONDE. DE GEBOORTEAKTE VAN S. L. (...) VERMELDT DAT S. S. (...) DE VADER VAN HET KIND IS. DE DOOR HAAR ECHTGENOOT OVERGELEGDE SAMENSTELLING VAN HET GEZIN VERMELDT ECHTER DAT B. S. (...) DE VADER IS. B. S. (...) IS OOK DE VADER VAN DE VISUMAANVRAGER. TOEN ZE HAAR AANVRAAG VOOR EEN VISUM GEZINSHERENIGING IN 2005 INDIENDE HEEFT ONZE AMBASSADE MEEGEDEELD DAT S. L. (...) MET HAAR OOM IN TURKIJE WOONDE DE VRAAG STELT ZICH OF ZE NIET MET HAAR ECHTE OUDERS IN TURKIJE WOONDE. UIT DEZE VASTSTELLINGEN KAN WORDEN AFGELEID DAT S. L. (...) NIET HET KIND VAN S. E. (...) EN S. S. (...) IS EN DAT DE VISUMAANVRAGER EN DE S. L. (...) DEZELFDE VADER HEBBEN. OVERWEGENDE DAT S. L. (...) VERSCEIDENE MALEN WERD UITGENODIGD DOOR DE POLITIE IN HET KADER VAN EEN ONDERZOEK DOOR HET PARKET VAN DE PROCUREUR DES KONINGS TE ANTWERPEN MET HET VERZOEK OM DUIDELIJKHEID TE VERSCHAFFEN IN HAAR SITUATIE;

OVERWEGENDE DAT BETROKKENE WEIGERT GEVOLG TE GEVEN AAN DIT VERZOEK;
 GEZIEN DE BOVENSTAANDE ELEMENTEN EN OP BASIS VAN HET VOLLEDIGE ONDERZOEK
 (REFERENTIE: ANSCH. 83-08) IS HET PARKET VAN DE PROCUREUR DES KONINGS TE
 ANTWERPEN VAN OORDEEL DAT HET HIER OM EEN HUWELIJK GAAT DAT NIET WERD
 AANGEGAAN OM EEN DUURZAME LEVENSGEMEENSCHAP TE STICHTEN, MAAR ER DUIDELIJK
 OP GERICHT IS OM EEN VERBLIJFSRECHTELIJK VOORDEEL VOOR DE VISUMAANVRAAGSTER TE
 BEKOMEN, EN DAT NIET TEGENSTELBAAR IS AAN DE BELGISCHE RECHTSORDE.
 OVERWEGENDE DAT DE ERKENNING VAN DIT HUWELIJK ZOU LEIDEN TOT EEN RESULTAAT DAT
 KENNELIJK ONVERENIGBAAR IS MET DE OPENBARE ORDE . (ART. 21 VAN HET WETBOEK VAN
 INTERNATIONAAL PRIVAATRECHT).
 OVERWEGENDE DAT BETROKKEN ZICH BEROEPEN OP HET DOOR HEN AFGESLOTEN HUWELIJK
 OM VERBLIJFSRECHTEN VERBONDEN AAN HET STATUUT VAN GEHUWDE TE BEKOMEN.
 OVERWEGENDE DAT HET HUWELIJSINSTITUUT EEN WEZENLIJK BESTANDDEEL UITMAAKT VAN
 HET BELGISCHE RECHTSBESTEL EN EEN MISKENNING VAN DAT INSTITUUT EEN SCHENDING
 KAN UITMAKEN VAN DE BELGISCHE INTERNATIONALE OPENBARE ORDE.
 OVERWEGENDE DAT UIT HET GEHEEL VAN OMSTANDIGHEDEN, HET ONDERZOEK DOOR HET
 CONSULAAT-GENERAAL VAN BELGIË TE ISTANBUL, DE POLITIEDIENSTEN EN HET PARKET VAN
 DE PROCUREUR DES KONINGS TE ANTWERPEN BLIJKT DAT HET IN TURKIJE AFGESLOTEN
 HUWELIJK ER KENNELIJK NIET OP GERICHT IS OM EEN DUURZAME LEVENSGEMEENSCHAP TE
 STICHTEN, DOCH WEL OP HET VERSCHAFFEN VAN EEN VERBLIJFSRECHTELIJK VOORDEEL AAN
 DE VISUMAANVRAGER,
 BUGEVOLG IS HET HUWELIJK TUSSEN DHR. S. Z. (...) EN S. L. (...) NIET ERKEND IN BELGIË EN
 OPENT HET NIET HET RECHT OP GEZINSHERENIGING.
 HET VISUM WORDT DERHALVE GEWEIGERD."

2.2. In wat als een eerste middel kan worden beschouwd, stelt verzoeker dat de beslissing terzake onbehoorlijk en onvoldoende gemotiveerd is en dat er geen rekening gehouden werd met de specifieke feiten omtrent zijn huwelijk. Volgens verzoeker is de beslissing onwettig en gebaseerd op onbestaande verklaringen en feiten. Verzoeker gaat vervolgens in op de argumentatie van de bestreden beslissing om de visumaanvraag te verwerpen waarbij hij de gedane vaststellingen vaststellingen betwist.

Verzoekers betoog komt neer op het aanvoeren van de schending van de materiële motiveringsplicht, aangezien hij de deugdelijkheid van de motivering van de bestreden beslissing betwist.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Artikel 27, §1, eerste lid van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (WIPR) bepaalt wat volgt:

"Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21."

Artikel 21 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt het volgende:

*"De toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.
 Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen."*

Wanneer een bepaling van buitenlands recht niet wordt toegepast wegens deze onverenigbaarheid, wordt een andere relevante bepaling van dat recht of, indien nodig, van Belgisch recht toegepast.”

2.5. Uit artikel 27 van het WIPR volgt dat elke administratieve overheid die, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, van oordeel is dat artikel 27 van het WIPR van toepassing is – en in het bijzonder de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 moet worden gelet – ingevolge voormeld artikel de erkenning van een vreemde akte kan weigeren. (cf. M. TRAEST, *commentaar bij artikel 27 in Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd*, J. ERAUW e.a. (eds.), Antwerpen, Intersentia en Brussel, Bruylant, 2004, (152) 153-154).

2.6. Te dezen is de verwerende partij de overheid die bevoegd is tot het verlenen van een visum ‘gezinshereniging’. Zij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, §1, eerste lid van het WIPR te weigeren wanneer zij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR.

2.7. Voor zover kan worden aangenomen dat verzoeker in zijn middel de geldigheid van de niet-erkenning van de huwelijksakte betwist, dient gesteld te worden dat overeenkomstig de in de artikelen 144-146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsverdelende regels tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds, en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege anderzijds, de rechtsmacht van de Raad uitgesloten is indien de wetgever een beroep heeft opengesteld bij de gewone hoven en rechtbanken tegen een beslissing van de administratieve overheid. Artikel 27, §1, derde lid van het WIPR bepaalt dat *“ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, (...) beroep kan worden ingesteld bij de Rechtbank van Eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure in artikel 23.”* De wetgever heeft aldus in een rechtstreeks beroep bij de hoven en rechtbanken voorzien.

2.8. Langs de andere kant is de Raad echter wel bevoegd zich uit te spreken over de weigering van een visumaanvraag op grond van de artikelen 39/1 en 39/2 van de Vreemdelingenwet. Dit houdt in dat de Raad de wettigheid van de motieven van de beslissing mag en dient na te gaan.

2.9. De Raad stelt op basis van de bestreden beslissing vast dat de weigering tot afgifte van het visum gezinshereniging volledig steunt op de weigering tot erkenning van de huwelijksakte, waarbij gemotiveerd wordt waarom de huwelijksakte niet kan erkend worden. Gelet op het gestelde in punt 2.7. volstaat te dezen de vaststelling dat de weigering tot erkenning van de huwelijksakte de juridische en feitelijke overwegingen bevat waarop ze gesteund is en dat het niet kennelijk onredelijk voorkomt om op basis van het geheel van de gedane vaststellingen, het visum gezinshereniging te weigeren. In de bestreden beslissing wordt een opsomming gegeven van een aantal feiten waaruit de verwerende partij afleidt dat het gesloten huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. De Raad wijst er nog op dat de bestreden beslissing blijkens het administratief dossier steunt op een onderzoek gevoerd door het parket van de procureur des konings te Antwerpen van 21 april 2008, die van oordeel was dat het huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap maar er duidelijk op gericht is om een verblijfsrechtelijk voordeel te verschaffen voor de visumaanvrager en het huwelijk niet tegenstelbaar verklaarde aan de Belgische rechtsorde. In wezen beperkt de verzoekende partij zich in het middel tot het stuk voor stuk bespreken van deze feitelijke vaststellingen en het geven van een andere versie of verklaring ervoor, zodat zij in wezen haar beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door de verwerende partij maar zij toont hiermee niet aan dat de gemachtigde van de minister kennelijk onredelijk te

werk ging toen hij op grond van het geheel in de bestreden beslissing vastgestelde gegevens tot het besluit kwam dat het huwelijk niet kan worden erkend in België en “*niet het recht op gezinshereniging opent*”. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid immers slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing manifest onredelijk is, wat in casu niet het geval is. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteits-onderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

2.10. Voor zover verzoeker nog opwerpt dat zijn huwelijksakte reeds “erkend” werd door de stad Antwerpen en daarbij verwijst naar een kopie in bijlage, dient de Raad vast te stellen dat verzoeker geen bewijs aanbrengt van zijn “erkenning” van zijn huwelijksakte door de stad Antwerpen. Ten overvloede, mocht verzoeker hiermee de overschrijving van zijn huwelijksakte in de registers van de burgerlijke stand bedoelen en daargelaten de vraag of de overschrijving van een huwelijksakte gelijkstaat met de erkenning ervan, herhaalt de Raad dat uit artikel 27 van het WIPR volgt dat elke administratieve overheid die, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, van oordeel is dat artikel 27 van het WIPR van toepassing is – en in het bijzonder de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 moet worden gelet – ingevolge voormeld artikel de erkenning van een vreemde akte kan weigeren. (cf. M. TRAEST, *commentaar bij artikel 27 in Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd*, J. ERAUW e.a. (eds.), Antwerpen, Intersentia en Brussel, Bruylant, 2004, (152) 153-154). In deze is dus de Dienst Vreemdelingenzaken niet gebonden door een een mogelijke “erkenning” van verzoekers huwelijksakte door de stad Antwerpen.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.11. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van artikel 6 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), evenals de schending van het recht van verdediging “*door gebrek aan geïndividualiseerde motivering van de beslissing.*”

2.12. In zijn betoog ter ondersteuning van het middel stelt verzoeker dat de bestreden beslissing noch behoorlijk noch voldoende gemotiveerd is. Hij vervolgt dat er weinig rekening gehouden werd met zijn aangehaalde specifieke culturele en morele argumenten. Hij stelt dat het feit dat hij en zijn echtgenote neef en nicht zijn van elkaar niet uitzonderlijk is voor Turkse mensen uit het gebied van de Zwarte zee. Hij voegt er nog aan toe dat hij en zijn echtgenote met instemming van zijn ouders het huwelijk zijn aangegaan en dat de bestreden beslissing niet aanvaardbaar is.

2.13. Verzoekers betoog heeft geen uitstaans met de opgeworpen middelen. Ten overvloede merkt de Raad op dat administratieve beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM. Deze regels hebben een publiekrechtelijk karakter, terwijl artikel 6 van het EVRM betrekking heeft op geschillen omtrent burgerlijke rechten en strafrechtelijke zaken (EHRM, *Maaouia v. France* ECHR 2000-X; RvS 22 mei 2002, nr. 106.741; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling niet dienstig kan worden aangevoerd. Verder kan ook nog opgemerkt worden dat de rechten van verdediging op het administratief-rechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. De rechten van verdediging zijn niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet en kunnen derhalve in dit verband niet dienstig opgeworpen worden. Verder blijkt uit de bestreden beslissing dat ze wel degelijk een geïndividualiseerde motivering bevat, zodat verzoekers opwerping dat dit niet het geval is, feitelijke grondslag mist.

Het tweede middel is, zo al ontvankelijk, ongegrond.

2.14. In een derde middel werpt verzoeker de schending op van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker betoogt als volgt: *“Dit artikel voorziet immers uitdrukkelijk dat éénieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven en zijn gezinsleven; het gezin S. wordt om drogredenen uit elkaar gehouden; het is dan ook in strijd met eerbiediging van het gezinsleven, nu verzoeker gedwongen wordt weg te blijven van zijn echtgenote.”*

2.15. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

2.16. Daargelaten de vraag of er sprake is van zelfs maar een beginnend feitelijk gezinsleven dat onder de toepassings sfeer van artikel 8 E.V.R.M. valt, aangezien verzoeker verblijft in Turkije en zijn echtgenote verblijft in België, is het zo dat artikel 8 van het EVRM een inmenging in het gezinsleven toelaat, indien deze noodzakelijk is om de openbare orde te beschermen. De bestreden beslissing strekt ertoe te stellen dat verzoekers huwelijk een schijnhuwelijk is, enkel gericht op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel, reden waarom de huwelijksakte niet erkend wordt en het visum niet toegekend wordt. De instelling van het huwelijk raakt de Belgische internationale openbare orde. Door de afgifte van een visum in een geval waar een schijnhuwelijk wordt vastgesteld, zou de Belgische internationale openbare orde geschaad worden. Verzoekers privébelangen zijn ondergeschikt aan de bescherming van deze openbare orde. Uit artikel 8 van het EVRM kan voorts geen algemene verplichting worden afgeleid voor Staten om gezinshereniging toe te laten op hun grondgebied.

Het derde middel is ongegrond.

2.17. In wat als een vierde middel kan beschouwd worden werpt verzoeker de schending op van *“het beginsel van behoorlijk bestuur”* en van het vertrouwensbeginsel.

2.18. In zijn betoog werpt verzoeker ook nog de schending op van het rechtszekerheidsbeginsel. Verzoeker benadrukt dat zijn huwelijk door de burgerlijke stand van Antwerpen getoetst werd aan artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek en ingeschreven werd in de registers. Aldus stelt verzoeker dat hij en zijn echtgenote er mogen van uitgaan dat er geen enkel probleem is voor de afgifte van een visum gezinshereniging.

2.19. Zoals reeds herhaaldelijk gesteld werd door de Raad vormt het aanhalen van de schending van algemene beginselen van behoorlijk bestuur wel degelijk een middel indien het gepaard gaat met een uiteenzetting van de wijze waarop deze beginselen geschonden werd.

De exceptie van verweerder dat het middel onontvankelijk is omdat niet aangegeven wordt welke rechtsregel verzoeker geschonden acht wordt dan ook verworpen.

Ten gronde volstaat het te dezen te verwijzen naar het gestelde in punt 2.10.

Het vierde middel is niet gegrond.

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De

vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend en negen door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. EKKA.